

CASSANDRA CLARE

Orasul de Cenușă

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A DOUA

Traducere din limba engleză și note de

CRISTINA JINGA

PARTEA ÎNTÂI

Un anotimp în Infern

Mă cred în Infern, prin urmare și sunt.

— Arthur Rimbaud

Săgeata lui Valentine

— TOT MAI EȘTI SUPĂRAT?

Alec, sprijinit cu spatele de peretele liftului, aruncă o căutătură firoasă prin spațiul îngust către Jace.

— Nu sunt supărat.

— Ba da, ești!

Jace făcu un gest acuzator către fratele lui vitreg, apoi gemu scurt când durerea îi săgetă brațul până sus. Îl durea fiecare bucățiță din corp de la bușitura luată în după-amiaza aceea, când căzuse trei etaje prin lemnul putred și aterizase pe un maldăr de fiare vechi. Până și degetele îi erau ferfeniță. Alec, care abia de curând lăsase deoparte cârjele de care fusese silit să se folosească după lupta sa cu Abbadon, nu se simțea mai strălucit decât Jace. Hainele îi erau pline de noroi, iar părul îi atârna în șuvițe subțiri, nădușite. Pe un obraz avea o creștătură lungă.

— Ba nu sunt! insistă Alec, printre dinți. Doar pentru că tu ai spus că demonii dragoni erau o specie dispărută...

— Am spus „aproape dispărută”.

Alec împunse aerul cu degetul spre el:

— Aproape dispărută, zise el, cu vocea tremurând de mânie, nu e DESTUL DE DISPĂRUTĂ!

— Înțeleg, zise Jace. Va trebui să schimb referința din dreptul lor în cartea demonologiei și în loc de „aproape dispărută” să scriu „nu destul de dispărută pentru Alec; el preferă ca monștrii lui să fie cu totul și cu totul dispăruți”. *Asta o să te facă fericit?*

— Băieți, băieți, zise Isabelle, care-și cerceta fața în oglinda din peretele ascensorului. Nu vă mai certați! Se întoarse cu spatele la oglindă, afișând un zâmbet luminos. Bun, deci am avut ceva mai multă acțiune decât ne-am așteptat, dar eu cred c-a fost amuzant.

Alec se uită la ea și clătină din cap.

— Cum izbutești să nu te murdărești *niciodată*?

Isabelle ridică din umeri, filozofic.

— Am inima curată. *Asta respinge mizeria.*

Jace pufni atât de zgomotos, încât ea se întoarse și se încruntă la el. El își flutură degetele pline de noroi către ea. Unghiile lui erau ca niște semiluni negre.

— Mizerabil și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Isabelle se pregătea să-i răspundă, când ascensorul se opri, cu scrâșnet de frâne.

— E timpul să rezolvăm chestia asta, zise ea, deschizând brusc ușa.

Jace o urmă în hol, abia așteptând să-și curețe armura și armele și să facă un duș fierbinte. Își convinsese frații vitregi să vină să vâneze cu el, în ciuda faptului că nici unul dintre ei n-avea chef să iasă pe cont propriu, acum, că Hodge nu mai era acolo să le dea instrucțiuni. Dar Jace își dorea uitarea în luptă, divertismentul crud în ucidere și distracția rănilor. Și știind ce-și dorea, ei fuseseră de acord să-l însoțească, târându-se prin tunelurile de metrou murdare și abandonate până găsiseră un demon dragonidae și-l ucisuseră. Toți trei lucraseră împreună într-o perfectă coordonare, cum făceau întotdeauna. Ca o familie.

Își deschise fermoarul jachetei și o agăță într-unul din cuiele pentru haine, fixate în perete. Alec se așezase pe băncuța joasă de lemn de lângă el, scoțându-și bocancii încărcăți de murdărie. Fredona fără melodie ca pentru el, dându-i de înțeles lui Jace că nu era *chiar atât* de supărat. Isabelle își scoase agrafele din părul ei lung și negru, îngăduindu-i să se răsfire în jurul ei.

— Acum mi-e foame, zise ea. Ce n-aș da să fie mama aici ca să ne gătească ea ceva!

— Mai bine că nu e, replică Jace, desfăcându-și centironul cu arme. Ar fi țipat deja din pricina covoarelor.

— Aici ai dreptate, zise o voce calmă, iar când Jace se răsuci, cu mâinile încă la centiron, dădu cu ochii de Maryse Lightwood, cu brațele încrucișate, stând în pragul ușii.

Purta un costum negru, scortșos, de călătorie, iar părul ei, negru ca al lui Isabelle, era pieptănat pe spate și împletit într-o coadă groasă ca o frânghie, ce-i atârna până la jumătatea spinării. Ochii săi, de un albastru glacial, trecură peste ei trei ca un reflector de urmărire.

— Mamă!

Isabelle, recăpătându-și stăpânirea de sine, alergă la mama ei s-o îmbrățișeze. Alec se ridică în picioare și li se alătură, încercând să ascundă faptul că încă mai șchiopăta.

Jace rămase unde se afla. Existase ceva în ochii lui Maryse, când își plimbase privirea peste el, care-l ținutise în loc. Oare ceea ce spusese el fusese *chiar atât* de rău? Doar glumeau pe socoteala obsesiei sale pentru covoarele antice...

— Unde-i tata? întrebă Isabelle, făcând un pas înapoi de lângă mama ei. Și Max?

Urmă o pauză aproape imperceptibilă. Apoi Maryse răspunse:

— Max e în camera lui. Iar tatăl vostru, din păcate, este încă în Alicante. Erau niște chestiuni acolo care-i solicitau atenția.

Alec, în general mult mai sensibil la nuanțele de dispoziție decât sora lui, păru să ezite.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta aș putea să te întreb eu pe tine. Tonul vocii mamei sale era sec. Șchiopătezi?

— Eu. . .

Alec nu se pricepea deloc să mintă. Isabelle interveni, răspunzând în locul lui, pe un ton mioros:

— Am avut o ciocnire cu un demon dragonidae în tunelurile de la metrou. Dar n-a fost mare lucru.

— Și bănuiesc că nici Demonul Căpetenie cu care v-ați luptat săptămâna trecută n-a fost mare lucru, nu?

Până și Isabelle amuți la asta. Se uită la Jace, care-și dori ca ea să n-o fi făcut.

— Aia n-a fost planificată.

Jace făcea mari eforturi să se concentreze. Maryse nu-l salutase încă, nu-i zisese nici măcar „bună” și încă se uita la el cu ochi ca două pumnale albastre. În capul pieptului simțea un gol care începuse să se întindă. Nu se uitase niciodată la el așa înainte, indiferent ce făcuse.

— A fost o greșeală. . .

— Jace!

Max, cel mai mic dintre frații Lightwood, își făcu loc pe lângă Maryse și se năpusti în cameră, scăpând de mâna întinsă de mama lui să-l oprească.

— Te-ai întors! V-ați întors cu toții! Se întoarse în cerc, rânjind triumfător la Alec și la Isabelle. Mi s-a părut mie că aud ascensorul.

— Și parcă ți-am spus să stai în camera ta, îl certă Maryse.

— De-asta nu-mi amintesc, zise Max cu o seriozitate care-l făcu pe Alec să zâmbească.

Max era scund pentru vârsta lui — arăta de vreo șapte ani —, dar avea o gravitate aparte care, combinată cu ochelarii lui supradimensionați, îi dădea aerul unui puști mai matur. Alec întinse mâna și-i ciufuli părul fratelui său mai mic, dar Max încă se mai uita la Jace, cu ochi strălucitori. Jace simți pumnul înghețat din capul pieptului relaxându-și puțin strânsoarea. Max întotdeauna îl venerase ca pe eroul lui, cum nu-l venera pe propriul său frate mai mare, probabil pentru că Jace era mult mai îngăduitor cu prezența lui Max.

— Am auzit că te-ai luptat cu un Demon Căpetenie, zise el. A fost mișto?

— A fost... altfel, se eschivă Jace. Cum a fost la Alicante?

— A fost *mișto*. Am văzut cele mai trăsnet chestii. E arsenalul ăla uriaș din Alicante și m-au dus să văd și unele locuri unde făceau armele. Mi-au arătat și o nouă metodă de a fabrica pumnale de seraf, ca să fie mai durabile, și o să-ncerc să-l pun pe Hodge să-mi arate și mie...

Jace nu se putu abține; nevenindu-i să creadă, ochii lui o săgetară instantaneu pe Maryse. Deci Max nu știa despre Hodge? Nu-i *spusese* și lui?

Maryse îi prinse privirea și buzele i se subțiară ca tăișul unui cuțit.

— Destul, Max.

Îl apucă pe fiul ei mezin de braț.

El își întoarse capul, uitându-se în sus la ea, surprins.

— Dar vorbeam cu Jace...

— Văd asta. Îl împinse ușurel spre Isabelle. Isabelle, Alec, duceți-l pe fratele vostru în cameră. Jace — apărui o încordare în glasul ei când îi rosti numele, de parcă un acid invizibil îi usca literele în gură —, du-te să te cureți și vino cât mai curând în bibliotecă, să stăm de vorbă.

— Nu pricep, zise Alec, uitându-se de la mama lui la Jace și înapoi. Ce se petrece aici?

Jace simți o nădușeală rece cum începe să-i curgă pe șira spinării.

— E în legătură cu tatăl meu?

Maryse tresări de două ori, ca și cum cuvintele „tatăl meu” ar fi fost două pălmuiri separate.

— În bibliotecă, zise ea, printre dinții încleștați. O să discutăm chestiunea acolo.

Alec spuse:

— Ce s-a întâmplat cât timp ați fost voi plecați n-a fost vina lui Jace. Am fost cu toții implicați. Iar Hodge a zis...

— O să discutăm și despre Hodge mai târziu.

Ochii lui Maryse erau pironiți asupra lui Max, iar tonul ei era de avertisment.

— Dar, mamă, protestă Isabelle, dacă ai de gând să-l pedepsești pe Jace, va trebui să ne pedepsești și pe noi, deopotrivă. Așa ar fi corect. Cu toții am făcut exact aceleași lucruri.

— Nu, zise Maryse, după o pauză atât de lungă, încât lui Jace i se păruse că nu avea să mai răspundă nimic. N-ați făcut aceleași lucruri.

— Regula numărul unu a desenelor animate, zise Simon.

Stătea proptit de o grămadă de perne la picioarele patului său, cu o pungă de chipsuri de cartofi într-o mână și telecomanda televizorului în cealaltă. Purta un tricou negru pe care scria M-AM ÎNȚEȚINUT PE BLOG CU MAMA TA și o pereche de jeansi sfâșiați la un genunchi.

— Niciodată să nu te pui cu un călugăr orb.

— Știu, zise Clary, luând un chips și cufundându-l în cutia cu sos pusă în echilibru pe măsuta pliantă dintre ei. Din anumite

motive sunt întotdeauna niște luptători mult mai buni decât călugări care pot vedea. Se uită mai cu atenție la ecran. Tipii ăia dansează?

— Țsta nu e dans. Încearcă să se omoare unul pe altul. Țsta e tipul care e dușmanul de moarte al celui alt tip, nu ții minte? I-a omorât tatăl. De ce ar dansa acum?

Clary, rontăind un chips, se uită meditativ la ecran, unde turbioane animate de nori roz și galben se ondulau între siluetele înaripate ale celor doi bărbați, care pluteau unul în jurul celui alt, fiecare ținând în mână câte o sulită luminoasă. Din când în când, câte unul mai vorbea, dar, de vreme ce filmul era în japoneză cu subtitrare în chineză, nu-i lămură cine știe ce.

— Tipul cu pălărie, zise ea, era ăla rău?

— Nu, tipul cu pălărie era tatăl. Era împăratul magic și aia era pălăria puterii lui. Tipul rău era cel cu mână mecanică vorbitoare.

Sună telefonul. Simon puse punga de chipsuri jos și dădu să se ridice să răspundă. Clary își puse mâna pe încheietura lui.

— Nu. Lasă-l să sune.

— Dar ar putea fi Luke. Poate sună de la spital.

— Nu e Luke, zise Clary, dând impresia că era mai convinsă decât se simțea. M-ar fi sunat pe mobil, nu pe fixul tău de-acasă.

Simon se uită lung la ea, după care se trânti înapoi pe covor, lângă ea.

— Dacă spui tu.

Ea desluși îndoiala din vocea lui, dar deopotrivă și încredințarea nerostită *Vreau doar să fii tu fericită*. Nu era prea sigură că „fericită” era întocmai starea ei din momentul de față, nu când mama ei era în spital, conectată la tuburi și mașinării care piuiau, iar Luke ca un zombie, prăbușit într-un scaun tare de plastic lângă patul ei. Nu cu grijile permanente pentru Jace și luat telefonul de zeci de ori pentru a suna la Institut, apoi renunțând și agățându-l la loc în

furcă, fără a fi format numărul. Dacă Jace ar fi vrut să-i vorbească, ar fi putut să sune *el*.

Poate că fusese o greșeală să-l ducă s-o vadă pe Jocelyn. Fusese atât de sigură că dacă mama ei ar fi putut doar să-i audă vocea fiului său, întâiului său născut, s-ar fi trezit. Însă nu se trezise. Jace stătuse țeapăn și stingherit lângă pat, cu fața ca a unui înger pictat, cu ochi goi și indiferenți. În cele din urmă, Clary își pierduse răbdarea și țipase la el, iar el îi răspunsese tot țipând, după care ieșise furtunos pe ușă. Luke îl urmărise plecând, cu un soi de interes rece zgrăvit pe fața lui epuizată.

— Asta e prima oară când v-am văzut purtându-vă ca soră și frate, remarcase el.

Clary nu-i răspunsese nimic. N-avea nici un rost să-i fi spus cât de mult și-ar fi dorit ca Jace să *nu* fie fratele ei. Nu-ți poți schimba ADN-ul, oricât de mult ai vrea s-o poți face. Oricât de *fericită* te-ar face asta.

Dar și dacă nu era chiar fericită, gândi ea, cel puțin aici, la Simon, în dormitorul lui, se simțea bine, ca acasă. Îl cunoștea de suficient de mult timp ca să-și aducă aminte de vremea când avea un pat de forma unui camion de pompieri și un morman de piese de LEGO într-un colț al camerei. Acum, patul era pliant, cu o saltea groasă și o cuvertură matlasată, cu dungi în culori vii, un cadou de la surorile lui, iar pereții erau tapetați cu afișe cu trupe ca Rock Solid Panda și Stepping Razor. În colțul camerei unde fuseseră piesele de LEGO, acum era înfipță o baterie, iar în celălalt colț, un computer, pe al cărui monitor înghețase o imagine din World of Warcraft. Totul îi era aproape la fel de familiar ca și dormitorul ei de-acasă – care nu mai exista, așadar acesta era cel puțin următorul loc foarte plăcut.

— Iar *chibi*¹, zise Simon, dezamăgit.

¹ Cuvânt japonez, însemnând persoană scundă sau copil mic.

Toate personajele de pe ecran se transformaseră în versiunile lor la scară mică – copii de-o șchioapă care se alergau unul pe altul în jurul oalelor și ale tigăilor.

— Schimb canalul, anunță Simon, înșfăcând telecomanda. M-am săturat de filmul ăsta. Nu-mi dau seama care e intriga și nu face nimeni sex.

— Bineînțeles că nu, zise Clary, luând încă un chips. Desenele animate sunt destinate distracției unei familii sănătoase.

— Dacă ai chef de o distracție ceva mai puțin sănătoasă, am putea încerca pe canalele porno, remarcă Simon. Ce preferi, *Vrăjitoarele din Sâni-răutăcioși* sau *Când mă culcam cu Dianne*?

— Ia dă-o-ncoa'!

Clary se repezi la telecomandă, dar Simon, chicotind, schimbă deja canalul.

Râsul i se stinse brusc. Clary își ridică ochii, surprinsă, și-l văzu uitându-se fără expresie la televizor. Se transmitea un film vechi, alb-negru – *Dracula*. Ea îl mai văzuse înainte, cu mama ei. Bela Lugosi, cu față ascuțită și albă, era pe ecran, înfășurat în celebra-i mantie cu guler înalt, cu buzele răsfrânte dezvelindu-i dinții ascuțiți.

— Eu nu beau niciodată... vin, intona el, cu accentul lui greoi, unguresc.

— Ador cum sunt făcute pânzele de păianjen din cauciuc, zise Clary, încercând să aibă un ton degajat. Se văd de la o poștă.

Dar Simon se ridicase deja în picioare și aruncase telecomanda pe pat.

— Mă întorc imediat, mormăi el.

Fața lui avea culoarea cerului de iarnă chiar înainte de ninsoare. Clary îl urmări plecând și își mușcă tare buza de jos – era prima oară, de când o duseseră pe mama ei la spital, când îi trecea prin minte că poate nici Simon nu era prea *fericit*.

Ștergându-și părul cu prosopul, Jace își studie chipul în oglindă, încruntat și interogator. O rună vindecătoare avusese grijă de cele mai serioase răni, dar nu ajutase cu nimic cearcănele de la ochi sau cutele adânci de la colțurile gurii. Îl durea capul și se simțea ușor amețit. Știa că ar fi trebuit să mănânce puțin în dimineața aceea, dar se trezise cu greață și gâfâind din pricina coșmarurilor și nu voise să se mai oprească să mănânce, ci doar să se descarce prin activitate fizică, să-și consume visele în vânătași și nădușală.

Lăsând prosopul deoparte, se gândi cu dor la ceaiul negru și dulce pe care obișnuia să-l fiarbă Hodge din florile ce se deschideau la miezul nopții în seră. Ceaiul îi domolea junghiurile foamei și-ți dădea un val de energie. După dispariția lui Hodge, Jace încercase să fiarbă frunzele plantelor în apă, ca să vadă dacă obținea același efect, dar singurul rezultat fusese un lichid amar, cu un gust de cenușă, care-l făcuse să icnească și să scuipe.

Desculț, se duse în dormitor și îmbrăcă la repezeală niște jeansi și o bluză curată. Își dădu părul blond și ud pe spate, încrunându-se. Era prea lung acum, îi cădea în ochi – motiv pentru care Maryse avea să-l certe în mod sigur. Întotdeauna o făcea. Chiar dacă nu era fiul biologic al soților Lightwood, amândoi se purtau cu el ca și cum ar fi fost, încă de când îl adoptaseră, de la vârsta de zece ani, după moartea propriului tată. *Presupusa* moarte, își reaminti Jace și în clipa aceea îi reapăru senzația de gol în capul pieptului. În ultimele câteva zile, se simțise ca un dovleac făcut felinar de Halloween, de parcă măruntaiele i-ar fi fost scobite cu furculița și aruncate într-o grămadă, în timp ce un rânjel larg îi rămăsese fixat pe față. Se întrebase deseori dacă vreunul dintre lucrurile în care crezuse în viața lui, sau chiar el însuși, fusese vreodată adevărat. Crezuse că era orfan – nu era. Crezuse că era copil unic – avea o soră.

Clary. Durerea se întoarse, mai puternică. Se strădui s-o înăbușe. Ochiul îi căzură pe ciobul de oglindă care stătea pe comoda lui, încă reflectând tufele verzi și un romb de cer albastru. Acum era aproape amurg în Idris. Cerul era întunecat precum cobaltul. Simțind că se înecă de atâta gol în piept, Jace își trase repede ghetele în picioare și porni să coboare spre bibliotecă.

În timp ce bocănea pe treptele de piatră, se întrebă oare ce anume voia Maryse să discute numai cu el. Se purtase de parcă ar fi vrut doar să-și ia avânt și să-l pocnească. Nici nu-și mai aducea aminte când îl altoise ultima oară. Soții Lightwood nu erau adepții pedepsei corporale – o mare schimbare după ce fuseseră crescuți de Valentine, care născocea tot soiul de pedepse dureroase pentru a încuraja supunerea. Pielea de vânător de umbre pe care-o avea Jace se vindeca întotdeauna, ascunzând dovezile, mai puțin pe cele mai severe. În zilele și săptămânile de după moartea tatălui său, Jace își amintea cum își căuta pe corp niște cicatrice, niște urme care să-i fie semne distinctive, amintiri care să-l lege fizic de tatăl său.

Ajunse la bibliotecă și bătu în ușă o dată, înainte de a o deschide. Maryse se afla acolo, așezată în vechiul jilț al lui Hodge, de lângă foc. Lumina cădea de sus, pătrunzând prin ferestrele înalte, iar Jace putu vedea că părul începuse să-i încărunțească. Ținea în mână un pahar de vin roșu; lângă ea, pe masă, se afla o carafă de sticlă.

— Maryse, zise el.

Ea tresări, vărsând un pic de vin din pahar.

— Jace, n-am auzit când ai intrat.

El nu se mișcă.

— Ți-ai aduci aminte cântecul acela pe care obișnuiai să-l cânti pentru Isabelle și Alec – când erau ei mici și le era frică de întuneric – ca să-i faci să adoarmă?

Maryse păru prinsă pe picior greșit.

— Despre ce vorbești?

— Te auzeam prin pereți, zise el. Dormitorul lui Alec era lângă al meu, pe atunci.

Ea nu spuse nimic.

— Era în franceză, continuă Jace. Cântecul.

— Nu știi de ce îmi aduci aminte de asta.

Se uită la el, de parcă el ar fi acuzat-o de ceva.

— Mie nu mi-ai cântat niciodată.

Urmă o pauză abia perceptibilă. Apoi:

— Ah, ție, zise ea. Ție nu-ți era niciodată frică de întuneric.

— Care copil de zece ani nu se teme de întuneric?

Sprâncenele ei se ridicară mult.

— Ia loc, Jonathan, zise ea. Acum!

El se apropie, destul de încet cât s-o enerveze, străbătând încăperea și lăsându-se să cadă într-unul dintre scaunele înalte tapițate de lângă birou.

— Aș prefera să nu-mi spui Jonathan.

— De ce nu? E numele tău. Îl măsură din priviri. De când știi?

— Ce să știu?

— Nu face pe prostul. Înțelegi foarte bine ce te întreb. Răsuci paharul între degete. De când știi că Valentine e tatăl tău?

Jace concepu și înlătură mai multe răspunsuri. De regulă, o scotea la capăt cu Maryse făcând-o să râdă. El era una dintre puținele ființe pe lume care o puteau face pe ea să râdă.

— Cam de când știi și tu.

Maryse clătină capul încet.

— Nu cred.

Jace își îndreptă poziția. Își strânse pumnii, deși continuă să și-i țină pe brațele capitonate ale scaunului. Zări un ușor tremur al propriilor degete și se întrebă dacă-i mai tremuraseră vreodată până atunci. Nu-și aducea aminte. Măinile îi fuseseră întotdeauna la fel de sigure și stăpânite ca și bătăile lui de inimă.

— Nu mă crezi?

Auzi uluirea din propria sa voce și tresări lăuntric. Bineînțeles că ea nu-l credea. Fusese evident din clipa în care ea sosisese acasă.

— Nu are sens, Jace. Cum ai fi putut să nu știi cine este tatăl tău?

— Mi-a spus că e Michael Wayland. Am locuit în casa de la țară a familiei Wayland...

— Bună încercare! zise Maryse. Și numele tău? Care e adevăratul tău nume?

— Știi care este adevăratul meu nume.

— Jonathan. Am știut că asta era numele fiului lui Valentine. Am știut că și Michael a avut un fiu numit Jonathan. E un nume destul de comun printre vânătorii de umbre – nu m-am gândit niciodată că era ciudat că amândoi îl aleseseră pe același, cât despre numele întreg al băiatului lui Michael, n-am întrebat niciodată. Dar acum nu mă pot abține să nu mă întreb. De cât timp a plănuit Valentine ce avea de gând să facă? De cât timp știa că avea să-l ucidă pe Jonathan Wayland...?

Se întrerupse, cu ochii ațintiți asupra lui Jace:

— N-ai semănat niciodată cu Michael, știi? zise ea. Dar uneori copiii nu seamănă cu părinții lor. Nu m-am gândit la asta înainte. Dar acum îl pot vedea pe Valentine în tine. Felul în care te uiți la mine. Sfidarea asta. Nu-ți pasă de ce spun eu, nu-i așa?

Însă îi păsa. Doar că se pricepea foarte bine să nu o lase pe ea să observe asta.

— Ar fi fost vreo diferență dacă mi-ar fi păsat?

Ea își așează paharul pe măsuta de lângă ea. Era gol.

— Și răspunzi la întrebări cu alte întrebări ca să-mi abați atenția, întocmai cum făcea întotdeauna Valentine. Poate c-ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Poate că n-ar fi fost nici o diferență. Sunt încă exact aceeași persoană care am fost în ultimii șapte ani. Nimic nu s-a schimbat în ceea ce mă privește. Dacă nu ți-am amintit de Valentine înainte, nu văd de ce s-ar întâmpla asta acum.

Ea își luă privirea de la el, de parcă n-ar fi suportat să se uite în ochii lui.

— Cu siguranță că, atunci când vorbeam despre Michael, trebuie să fi știut că nu era cu puțință să ne fi referit la tatăl tău. Lucrurile pe care le spuneam despre el nu s-ar fi potrivit în veci cu Valentine.

— Ați spus că a fost un om bun. Mânia se zvârcolea în el. Un viteaz vânător de umbre. Un tată iubitor. Mi s-a părut că se potrivea destul de bine.

— Dar fotografiile? Trebuie să fi văzut fotografii cu Michael Wayland și să-ți fi dat seama că nu era el cel pe care îl numeai tu tatăl tău. Își mușcă buza. Ajută-mă să înțeleg asta, Jace.

— Toate fotografiile au fost distruse în timpul Răzmeriței. Așa mi-ați spus voi. Acum mă întreb dacă n-a fost pentru că Valentine le arsesese intenționat, ca nimeni să nu mai știe cine fusese în Cerc. Eu n-am văzut niciodată o fotografie de-a tatălui meu, zise Jace și se întrebă dacă sunase la fel de amar pe cât simțea el.

Maryse își duse o mână la tâmplă și se masă, de parcă ar fi durut-o capul.

— Nu pot să cred, zise ea, ca pentru sine. E o demență.

— Atunci n-o crede. Crede-mă *pe mine*, replică Jace și simți că îi crescuse tremurul mâinilor.

Ea își lăsă mâna jos.

— Ai impresia că n-aș vrea? întrebă ea.

Pentru o clipă, el desluși în vocea ei tonul acela pe care-l avea Maryse când venea în dormitorul lui, noaptea, pe când avea el zece ani, și-l găsea uitându-se în gol la tavan și gândindu-se la tatăl

lui — iar ea se așeza pe marginea patului și rămânea cu el până când adormea, cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă.

— N-am știut, zise Jace din nou. Iar când mi-a cerut să mă întorc cu el în Idris, am spus nu. Sunt încă aici. Asta nu contează deloc?

Ea se întoarse să se uite la carafă, de parcă s-ar fi gândit să-și mai toarne un pahar, apoi păru să alunge ideea.

— Aș vrea eu să conteze, zise ea. Dar există atât de multe motive pentru care tatăl tău să fi vrut să rămâi la Institut! Când e vorba de Valentine, nu-mi pot îngădui să am încredere în nici unul dintre cei care-au fost vreodată atinși de influența lui.

— Influența lui te-a atins și pe tine, zise Jace și regretă numai-decât, văzând expresia de pe fața ei.

— Iar *eu* l-am repudiat, zise Maryse. Dar tu? Ai putut? Ochii ei albaștri aveau aceeași nuanță ca ai lui Alec, dar Alec nu se uitase niciodată la el în felul acesta. Spune-mi că-l urăști, Jace. Spune-mi că-l urăști pe omul ăla și tot ce reprezintă el.

Se scurse un moment, apoi încă unul, iar Jace, uitându-se în jos, văzu că pumnii îi erau atât de strânși, încât nodurile degetelor, ieșite în afară, erau albe și dure ca oasele din coloana vertebrală a unui pește.

— Nu pot să spun asta.

Maryse trase scurt aer în piept.

— *De ce nu?*

— Tu de ce nu poți spune că ai încredere în mine? Am trăit lângă tine aproape jumătate din viața mea. Cu siguranță mă cunoști mai bine decât atât?

— Pari atât de cinstit, Jonathan! Întotdeauna ai vorbit așa, chiar și atunci când erai mic și încercai să te justifici când făceai câte ceva rău față de Isabelle sau Alec. N-am mai întâlnit decât o singură persoană care putea vorbi atât de convingător ca tine.

Jace simți gust de cocleală în gură.

— Vrei să spui tatăl meu.

— Niciodată nu au existat decât două feluri de oameni pentru Valentine, zise ea. Cei care erau pentru Cerc și cei care erau împotriva lui. Cei din urmă erau dușmanii, iar cei dintâi erau armele din arsenalul său. L-am văzut încercând să-și prefacă fiecare prieten, ba chiar și pe soția lui, într-o armă pentru cauză — și acum vrei să cred că n-ar fi făcut același lucru cu fiul său? Clătină din cap. L-am cunoscut mult prea bine.

Pentru prima oară, Maryse se uită la el cu mai multă tristețe decât mânie:

— Tu ești o săgeată aruncată drept în inima Conclavului, Jace. Tu ești săgeata lui Valentine. Indiferent dacă știi sau nu.

Clary închise ușa dormitorului în care behăia televizorul și se duse să-l caute pe Simon. Îl găsi în bucătărie, aplecat deasupra chiuvetei în care curgea apa. Se ținea strâns cu mâinile de marginea cuvei.

— Simon?

Bucătăria era zugrăvită într-un galben viu, vesel, iar pereții erau decorați cu schițele înrămate, făcute în cretă și creioane colorate de Simon și Rebecca în școala generală. Rebecca avea un oarecare talent la desen, ai fi putut spune, dar în schițele lui Simon oamenii arătau ca niște contoare de parcare cu smocuri de păr.

El nu-și ridică privirea, deși ea-și dădu seama, după încordarea mușchilor umerilor săi, că o auzise. Se duse până la chiuvetă și-și puse o mână pe spatele lui. Îi simți nodurile proeminente ale vertebrelor prin tricoul subțire de bumbac și se întrebă dacă slăbise. N-ar fi putut spune, uitându-se la el, dar când se uita la Simon era de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă — când vezi pe cineva în fiecare zi, nu observi întotdeauna micile schimbări din înfățișarea sa.

— Te simți bine?

El închise apa cu un gest smucit.

— Desigur. Sunt bine.

Ea își puse un deget pe o parte a bărbiei lui și îi întoarse fața spre ea. Era nădușit, iar părul negru ce-i cădea pe frunte i se lipise de piele, deși aerul ce pătrundea pe fereastra semideschisă a bucătăriei era rece.

— Nu arăți bine. Din cauza filmului?

El nu-i răspunse.

— Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să râd, doar că...

— Nu-ți aduci aminte? Întrebă el c-o voce răgușită.

— Păi...

Clary lăasă fraza neterminată. Noaptea aceea, gândindu-se acum la ea, părea un lung episod neclar, cu fugă, sânge și sudoare, cu umbre zărite în pragul ușilor, cu o cădere în gol. Își aducea aminte de fețele albe ale vampirilor, ca decupate din hârtie, pe fundalul întunecat, și își aducea aminte de Jace, care o ținea, strigându-i răgușit la ureche.

— Nu chiar. Totul e încetoșat.

Privirea lui trecu rapid peste ea, apoi el se întoarse.

— Ți se pare că eu sunt altfel? Întrebă el.

Ea-și ridică privirea și-l privi în ochi. Aveau culoarea cafelei negre – nu chiar negri, ci un căprui-închis, fără nici o fărâmbă de cenușiu sau de căprui-deschis. Arăta diferit? Poate că dobândise un plus de încredere în sine din ziua în care îl ucisese pe Abbadon, Demonul Căpetenie; dar mai exista și un soi de circumspecție, de parcă aștepta sau urmărea să se întâmple ceva. Dar asta observase ea și la Jace. Probabil era doar conștientizarea faptului că nimeni nu era nemuritor.

— Ești tot Simon.

El închise ochii pe jumătate, ca ușurat, iar când genele i se lăsară în jos, ea băgă de seamă cât de ascuțiți păreau pomeții obrazurilor lui. Într-adevăr slăbise, gândi ea, și tocmai se pregătea să i-o spună, când el se aplecă și o sărută.

Rămase atât de surprinsă să-i simtă gura lipită de a ei, încât înlemni, apucându-se de marginea chiuvelei ca să se țină pe picioare. Totuși nu-l respinse și, în mod evident considerând asta drept un semn de încurajare, Simon își strecură mâna la ceafa ei și o sărută și mai intens, deschizându-i buzele cu ale lui. Gura lui era moale, mai moale decât fusese a lui Jace, iar mâna care o ținea de ceafă era caldă și blândă. El avea gust sărat.

Ea închise ochii și, pentru o clipă, pluti amețitor în întuneric și fierbințeală, simțind cum degetele lui Simon i se plimbă prin păr. Când soneria stridentă a telefonului o trezi din uluire, sări ca un arc înapoi de parcă el ar fi împins-o, deși el nu se mișcase. Se uitară o clipă unul la altul, năucți, ca doi oameni care se trezesc transportați brusc într-un peisaj străin, unde nimic nu le era familiar.

Simon se întoarse cel dintâi cu spatele, întinzând mâna spre telefonul care atârna de perete, în spatele raftului cu mirodenii.

— Alo?

Glasul îi sună normal, dar pieptul i se ridica și-i cobora cu repeziciune. Întinse receptorul spre Clary:

— E pentru tine.

Clary luă receptorul. Încă își mai putea simți bătaile inimii în gât, ca o zbatere de aripi ale unei insecte prinse sub pielea ei. *E Luke, mă sună de la spital. S-a întâmplat ceva cu mama.*

Înghiți în sec.

— Luke? Tu ești?

— Nu. Sunt Isabelle.

— Isabelle?

Clary își ridică ochii și-l văzu pe Simon care o privea, rezemat de chiuvetă. Roșeața din obraji îi pălise.

— De ce mă... Vreau să spun, ce s-a întâmplat?

Glasul celeilalte fete se poticni, de parcă ea ar fi plâns.

— Jace e acolo?

Clary pur și simplu îndepărtă receptorul ca să-i poată arunca o privire, apoi și-l lipi din nou la ureche.

— Jace? Nu. De ce să fie aici?

Respirația lui Isabelle răsună în ecou prin firul telefonului, ca un icnet.

— Treaba e că... a *plecat*.